

En Tro, som ikke bestandig fornyedes gennem Tvivl, var en livløs Ting, et Kasteskaf, — en Krykke, ved hvis Hjælp man maa-
ske nok for en Tid kunde glemme sin Lamhed; men en virkelig,
livsopholdende Kraft var den ikke.

I et af sine spøgefulde Øjeblikke havde han sagt:

„Dersom det er rigtigt, at Vejen til Helvede er brolagt med
vore gode Forsætter, saa maa jo nødvendigvis Vejen til Himlen
være banet med vore slette.“ Derpaa havde han udviklet, hvor-
ledes der var mere Sandhed heri, end det i første Øjeblik kunde
se ud til; thi — sagde han — ligesom det menneskelige Legemes
Gang noksom bekendt var et bestandigt men betids afbrudt Fald,
saadan var ogsaa vor Aands Udvikling hen imod Fuldkommen-
heden et uafsladeligt Syndefald, af hvilket vi oprejstes ved en
instinktmæssig virkende Selvopholdelsens Kraft, der var af gud-
dommelig Oprindelse.

Idet Per kastede Blikket tilbage paa sin egen Udvikling, syntes
den ham en Stadfæstelse af disse Ord. Og han saa igen Frem-
tiden imøde med Haab og Fortrøstning.

*

*

*

I Bøstrup Præstegaard havde man allerede travlt med For-
beredelserne til Bryllupet. Symaskinen summede den hele Dag,
og Fru Blomberg tog hver Mandag ind til Købstaden, hvor Stør-
steparten af Udstyret blev bestilt. Ord som Drejl, Nøddetræ,
Satin, Mellemværk, Reps, Bolster, Grenadine, Krølhaar, Dowlas
slog Per om Ørene fra det Øjeblik, han kom ind ad Døren. Og-
saa Ingers Tanker syntes mere optaget af Snedker og Sadelmager
end af den Kærlighedens Indvielsesfest, der forestod; og Per
føjte sig mere og mere tilovers i Præstegaarden.

Selv gik han iøvrigt derhjemme i sit Hus og beredte det i Stil-
hed til at modtage hende. Han havde allerede ganske gode Ind-
komster. Foruden sin Hovedbeskæftigelse med Strømreguleringen
havde han paataget sig forskellige Smaaarbejder rundt om i Eg-
nen, hvorved han havde en klækkelig Fortjeneste. Han havde da
ogsaa fuldtud tilbagebetalt, hvad han skyldte sine Søkende, ja